

CARTA DOMINICAL

10 DE DESEMBRE DE 2023

RESSÓ DE LA PARAULA

La porta de l'Advent

Aquesta imatge que ens ofereix el llibre de l'Apocalipsi (Ap 3,20), de Jesús al carrer, trucant a la porta, esperant que l'obrim és, en la seva senzillesa, tan eloqüent, que compendia tot el que hauríem de viure en l'Advent. Sobretot enguany, quan pretenem viure a fons la vocació.

Un Jesús, com deia Lope de Vega, que espera amb els peus nafrats, el cap cobert de rosada, "porfidiejant el nostre amor":

*"¿Qué tengo yo que mi amistad procuras?
¿Qué interés se te sigue, Jesús mío,
que a mi puerta, cubierto de rocío
pasas las noches del invierno oscuras?"*

Un Jesús, l'espera i la fermesa del qual fa possible la nostra esperança. El poeta aboca en els seus versos l'experiència que li va provocar un text de Sant Agustí: "Fins quan, Senyor, diu plorant, diré 'demà vindré', perquè no et segueixo" (poema Agostino a Déu). El sant havia escrit en les seves Confessions citant el text de l'Apocalipsi, "demà, t'obriré demà" (Conf. VIII,12, 28).

La porta tancada és tot un signe del que està passant, és a dir, el que fa impossible l'Advent i, en conseqüència, el vertader Nadal. Si la porta segueix tancada, és perquè el seu amo no vol que entri o surti ningú, viu tranquil en el seu aïllament; o perquè des de dins no sent res, potser a causa d'un soroll eixordador, o perquè, sentint els cops no sap identificar-los com a trucades a la porta.

D'ací la nostra invitació al silenci. Es tracta del silenci de l'Advent, diferent del de la Quaresma. Aquest accentua l'objectiu de la conversió penitencial, mentre que el silenci de l'Advent és el propi de l'expectació, el que la fa

possible. És com sol fer un amic que rep una trucada pel mòbil i, en respondre, es retira a un espai on res destorbi l'escolta; o quan, conversant amb ell, apaga la ràdio evitant que cap so suplanti la seva paraula; o quan, si arriba a rebre l'amic a casa seva, decideix no atabalar-lo amb la seva pròpia xerrameca, sinó que es disposa a fer silenci per a crear l'espai necessari en el qual l'amic parli lliurement...

A més, el silenci de l'Advent és el que vivim acompanyant sant Joan Baptista en el seu desert. També anomenem al Profeta "porta necessària de l'Advent". Aquest silenci, a més de fer possible l'escolta, té també un sentit purificador. Perquè consisteix a desemascarar les falses promeses i els falsos messies, que utilitzen la demagogia en la paraula i els regals com a reclams. Fer silenci significa no entrar en lluita de poder, sinó impedir que ressonin les seves veus en el cor, arrabassant-li la veritat.

La tasca de l'Advent consisteix a obrir la porta. Però, per què? Perquè qui truca s'ha identificat amb la seva sola presència. Diu el text de l'Apocalipsi "Mira, soc a la porta i truco", soc jo. I una altra veu amiga, segons el poeta ens convida a recordar.

*"¡Cuántas veces el Ángel me decía:
'Alma, asómate agora a la ventana,
verás con cuánto amor llamar porfía'!*

És el temps, és l'"avui" i l'"ara" de, almenys, abocar-se a la finestra per arribar a obrir-lo i disposar-li a la casa l'espai que es mereix.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat